

Reperkusije permissivne vzgoje in feminiziranosti slovenskega šolstva na potek rehabilitacije "ljudi v stiski" (alkoholikov, narkomanov, nevrotikov, "falirancev" ...)

JANEZ RUGELJ

IZVLEČEK

Iz antropoloških znanosti izhaja, da se lahko otrok ustrezno oblikuje za življenje v tej kulturi samo v pogojih posrečene kombinacije avtoritativne (ne avtoritarne) in permissivne vzgoje in izobraževanja. Avtoritativni proces vzgoje in izobraževanja vključuje veliko skrbi in ljubezni ter popolno korektnost vzgojitelja do "objekta" vzgoje. Razvoj liberalnega kapitalizma, ki se je izkazal predvsem v navidezni humanizaciji odnosov družbenih struktur do človeka, je vplival tudi na šolsko politiko, da se je oprijela bolj subtilnih tehnik nadzorovanja otrok in njihovih staršev. Tako se je porodila "filozofija" permissivne vzgoje. Kmalu po drugi svetovni vojni je permissivnost preplavila tudi vse dežele druge Jugoslavije. Eden od glavnih dejavnikov, ki vplivajo na formiranje narcističnega tipa osebnosti, je permissivna vzgoja. V avtoritativni šoli se mora učitelj s svojo (zgledno) osebnostjo zelo boriti za uveljavitev vzgojnih ciljev, v permissivnem sistemu pa je vse v glavnem prepuščeno spontanemu razvoju, torej imaginarnemu sistemu. Permissivno in feminizirano šolstvo onemogoča oblikovanje pokončnih in bojevitih ljudi, ki so se dosedaj oblikovali v avtoritativnem vzdušju. Edino z oblikovanjem elitnih šol, ki bodo zavrgle permissivnost, goljufanje in feminiziranost, utegnemo postopoma oblikovati novo "zdravo jedro".

Ključne besede: permissivna vzgoja, feminiziranost, liberalni kapitalizem, komunizem, narcizem, avtoritativna vzgoja, elitne šole

ABSTRACT

REPERCUSSIONS OF A PERMISSIVE UPBRINGING AND FEMINISATION OF THE SLOVENE SCHOOL SYSTEM CONCERNING REHABILITATION OF 'PEOPLE IN NEED' (ALCOHOLICS, DRUG ADDICTS, NEUROTICS, 'FAILURES' ...)

Anthropological science indicates that in this culture a child can be suitably moulded for life only under a well-chosen combination of authoritative (non-authoritarian) and permissive upbringing and education. An authoritative process of upbringing and education incorporates a great deal of care and love, and perfect correctness of the tutor toward the 'recipient' of the upbringing. The development of liberal capitalism, which was demonstrated above all in effectively rendering the attitudes of social structures towards people more human, also affected educational policy, forcing it to take up more subtle techniques of supervising children and their parents. Thus, 'the philosophy' of permissive upbringing was born. Permissiveness engulfed all lands of the second Yugoslavia soon after the Second World War. Permissive upbringing constitutes one of the main factors influencing the formation of the narcissist type of personality. A

teacher in an authoritative school has to struggle for assertion of educational goals with a hidden (exemplary) personality, while the permissive system mainly leaves everything to spontaneous development; in other words, to an imaginary system. The permissive and feminised education system prevents the formation of upright and assertive people, who were up until now formed in an authoritative atmosphere. Only the establishment of elite schools, which will reject permissiveness, deception and feminisation, can gradually form a new 'sound core'.

Key words: Permissive upbringing, feminisation, liberal capitalism, Communism, narcissism, authoritative upbringing, elite schools

1. Uvod

Pri svojem terapevtskem in (pre)vzgojnem delu z alkoholiki in drugimi ljudmi v stiski (ki sem ga podrobno opisal: Rugelj, 1981, 1982, 1983, 1985, 1992) ugotavljam, da moram vlagati velike napore zaradi popravljanja številnih napak, ki so jih napravili učitelji na vseh ravneh izobraževanja. S patološkimi vedenjskimi vzorci, slabimi delovnimi navadami in znanji so učenca, dijaka, študenta spustili naprej, morali pa bi ga brezpogojno ustaviti, dokler se ne bi "poboljšal". Velika škoda je, ker ne morem ob vsakem "zafuranem" primeru povabiti njegovih učiteljev, da bi med terapevtskim procesom popravljali, kar so "zafurali".

Šolstvo je pomemben soustvarjalec različnih mentalnih stisk, s katerimi se mora ukvarjati psihiatrija. Zaradi zmanjšanja omenjene vloge bi se šolstvo moralo rešiti treh naglavnih grehov: permisivnosti, strpnosti do goljufanja dijakov in feminiziranosti; ter se dosledno usmeriti v razvoj duhovne sfere učencev, sicer se bomo tako spridili, da ne bomo nikoli mogli v korak z Evropo (kjer vsaj v elitnih šolah gojijo odličnike), obenem pa se ne bomo mogli izogniti nevarnosti postopnega usihanja slovenskega naroda.

Aktualni dogodki v šolski politiki kažejo, da se bo šolski sistem tudi pri nas postopoma spremenil. Kurikularne komisije so se odločile, da bo do diferenciacije prišlo v zadnjih dveh letih devetletke: v skupini A bodo nadarjeni, ukaželjni, pridni, inteligentni, odličnjaki. V skupini B bodo povprečneži. V skupini C pa bodo otroci s slabimi ocenami.

Ampak do konca 7. razreda osnovne šole se bodo morali ukaželjni in pridni učenci še vedno mučiti s strahovito počasnostjo lenobnih in manj sposobnih učencev.

Komunizem je skozi pol stoletja mučil pridne in odlične učence, ki so morali počasi capljati z lenobnimi. Vse to pod mentorstvom učiteljic, katere je ta proces deformiral. Usodne posledice bodo komaj dve generaciji odpravile tako, da se bo šolstvo postopoma diferenciralo v šole za ukaželjne in marljive in šole za lenobne, ki raje lenarijo, kot da bi se potrudili za ustvarjalne poklice.

Iz antropoloških znanosti izhaja, da se lahko otrok ustrezno oblikuje za življenje v tej kulturi samo v pogojih posrečene kombinacije avtoritativne (ne avtoritarne) in permisivne vzgoje in izobraževanja. To pomeni, da bi morali proti kršiteljem trdnih okvirov odločno (avtoritativno) ukrepati; seveda upoštevajoč načelo postopnosti. Ampak avtoritativni proces vzgoje in izobraževanja vključuje veliko skrbi in ljubezni ter seveda popolno korektnost vzgojitelja do "objekta" vzgoje.

2. Permisivni sistem v šoli

2.1. Nastanek permisivnega sistema

Glavne posledice razvoja liberalnega kapitalizma, ki so se izkazale predvsem v navidezni humanizaciji odnosov družbenih struktur do človeka, so vplivale tudi na šolsko politiko, da se je oprijela bolj subtilnih tehnik nadzorovanja otrok in njihovih staršev, s tem pa seveda večine ljudi v družbi. Tako se je porodila "filozofija" permisivne vzgoje, ki se je razširila v ZDA po 2. svetovni vojni in sicer deloma pod krinko naprednejše vzgoje in deloma kot reakcija na nekdanjo avtoritarnost v vzgojnih procesih. Strokovno pa so permisivnost utemeljevali predvsem z vulgarizacijo Freudovega nauka.

Kmalu po 2. svetovni vojni je permisivnost preplavila tudi vse dežele druge Jugoslavije in sicer na področju pedagogije, psihologije, psihiatrije, šolstva in celo pastorale. Še vedno ni povsem jasno, zakaj se nam je to pripetilo. Po mojem mnenju smo skupaj z ostalimi Slovani nasledili mednarodni zaroti (prostozidarjev; Judov...),* ki nas je s polstoletnim boljševismom in permisivnostjo (posledice: šibke osebnosti s slabimi delovnimi navadami in zelo razširjen alkoholizem) pahnila v moderni kolonializem za dolga desetletja (Rugelj, 1992:147).

Bistvo permisivnosti je za ameriške razmere temeljito opisal Christopher Lasch (Lasch, 1986), za naše pa Renata Salecl (Salecl, 1991, 1993). Iz knjig navedenih avtorjev povzemam nekaj najzanimivejših ugotovitev.

Američani čutijo v sebi veliko praznino. So ahistorični, ne živijo več za prihodnost, ampak predvsem za sedanost. Ne zavedajo se, da so le trenutek v neskončnem kontinuumu med preteklostjo in prihodnostjo. Namesto religije prevladuje intenzivno ukvarjanje s samim seboj. Narcizem je postal ena od osrednjih točk ameriške kulture. Mediji vzbujajo pri ljudeh narcistične sanje o veliki popularnosti, identificirajo se z velikimi ideali, ki nastopajo v reklamah, v filmih.

Kaj pravzaprav je patološki narcizem? Navadno mislimo, da je narcis zaljubljen vase, da je samoljubljen. Vendar narcis prej sovraži sebe, kot pa da bi se ljubil. Narcizem je v bistvu obramba pred agresivnimi impulzi, pred samim seboj. Lasch meni, da je patološki narcizem najuspešnejši način obvladovanja napetosti in tesnobe sodobnega življenja.

Eden od glavnih dejavnikov, ki vplivajo na formiranje narcističnega tipa osebnosti, je permisivna vzgoja, ki se je zelo razširila v poznih tridesetih in štiridesetih letih. Svetovalne službe in šole so materam kar naprej sporočale, da morajo svojim otrokom nuditi varnost, da jim morajo zadostiti v njihovih željah in potrebah. Vendar pa so mnogi starši permisivno vzgojo narobe razumeli in so v zadovoljevanju otrokovih želja šli predaleč. Mislili so, da jih nikoli ne smejo zavrniti, da ne smejo reči "NE". S tem pa so ustvarili prav temelje za razvoj narcizma, kajti otroku niso postavili trdnih okvirov, znotraj katerih se lahko giblje. To ustvarja v otroku veliko zmedo.

Poleg uveljavljanja principov permisivne vzgoje je na formiranje narcističnega tipa osebnosti močno vplivala tudi nova družinska konstelacija. Patološki narcis izhaja iz nove strukture ameriške družine, ta pa iz novega načina proizvodnje. Način proizvodnje se je spremenil na prehodu iz liberalnega v birokratski kapitalizem. Zahteval je celega človeka. Navadno je bil to oče, ki je bil na ta način odtegnjen družini. Tako mati prevzame dominantno vlogo v družini, s tem pa tudi skrb za vzgojo otrok. S takim

* Opomba urednika rubrike: Za tezo, da naj bi Slovani nasledili mednarodni zaroti prostozidarjev, Judov ... ni nobenih dokazov (Vojan Rus).

vedenjem mati navdaja otroka z občutkom lastne pomembnosti, obenem pa mu one-mogoča, da bi priznal svoje razočaranje nad njenimi pomanjkljivostmi. Ker je mati hkrati ljubeča, požrtvovalna in avtoritativna, jo otroci doživljajo kot požrešno, strah vzbujajočo. Otroka je mame strah, sovraži jo, obenem pa se ne more odpovedati njeni ljubezni zaradi njene vseprisotnosti.

Otrok v takih razmerah ne ponotranji očetovega Nadjaza, ki mu predstavlja notranji regulativ in mu omogoča svobodo; otrok se identificira z materinskim Nadjazom, ki pa ne prepoveduje, ampak ukazuje - ukazuje, da je treba za samopotrđitev dominirati, zmagovati, izkoriščati druge. Narcisa materina "navodila" nezavedno spremljajo celo življenje, ves čas ga silijo k narcističnemu zadovoljevanju in potrjevanju samega sebe.

Permisivna vzgoja in odsotnost očetove (v naši feminizirani šoli pa tudi učiteljeve) avtoritete omogočata produciranje točno takega posameznika, kot ga družba potrebuje: nenehnega potrošnika, ki si teši "lažne potrebe", in pa uspešnega poslovneža v birokratskih institucijah, ki temeljijo na manipulativnih medosebnih odnosih. Srž propagiranja permisivne vzgoje je v naslednjem: ustvariti hočejo subjekt, s katerim se lahko manipulira (ki nima notranje trdnosti, ampak v sebi veliko praznino, ki jo skuša zapolniti), ki zna manipulirati z drugimi brez občutkov krivice in ki ustreza obrazcu potrošniške družbe.

Današnja družba ne ceni več notranje trdnosti in zvestobe samemu sebi, svojim stališčem, ampak ceni spremenljivost v mišljenju, sposobnost hitrega prilagajanja glede na trenutno situacijo. Odsotnost starševske (in učiteljeve!) avtoritete vsadi v mlado osebo karakterne črte, ki jih zahteva skorumpirana, permisivna in hedonistična kultura. Slabljenje roditeljske avtoritete se odraža v slabljenju superega v celotni ameriški družbi.

Zunanja permisivnost skriva strogi sistem nadzora tem bolj učinkovito, čim bolj se izogiba konfrontacijam prek avtoritete. Dogaja se, da avtoritete prelagajo odgovornost na druge, ker nočejo odprtih konfliktov, v odnosu do otrok in mladih bi radi nastopali kot prijatelji. Model odsotnosti starševske avtoritete in konfrontiranja z očetom se prenaša na celotno družbo.

Zastavlja se vprašanje, zakaj se je v ZDA, ki je vendar nesporno vodeča država na svetu, lahko uveljavil samouničevalni permisivni vzgojni sistem. Zato, ker Amerika potrebuje velikansko množico konformistov, ki se bodo na vse kriplje pulili za zaslužek in se predajali raznim narcističnim užitek (ki so tesno povezani s povsem nekoristnim zapravljanjem denarja!), medtem ko se elitni (vladajoči) del prebivalstva izobražuje v zasebnih šolah in univerzah, kjer vlada avtoritativnost in protestantski odnos do dela (Weber, 1988).

Utemeljitelj avtoritativne vzgoje je E. Kant (1991), ki meni, da je disciplina pogoj vsakršnega izobraževanja in temelj celotne vzgoje. Otrok se razvija skozi tri faze: vzreji sledi disciplina in na koncu poučevanje in moralni trening. Kant trdi, da je kaznen vzgojna in da je vzgoja vselej prisila, ki odpre edino možno pot za razvoj svobodnega posameznika. Glavni dejavnik prisile in intelektualnega drila je strogo poučevanje latinščine, zato jo je boljševistični establišment izrinil iz naših šol (Baskar, 1988:37-141). Zunanja prisila v vzgoji je nujna, saj otrok še ni podvržen oblasti znamenitega Kantovega kategoričnega imperativa, ker še nima oblikovanega superega, ki je - kot je znano - predvsem ponotranjena očetova AVTORITATIVNA vloga.

2. 2. Posledice permisivnosti na vzgojni proces v šoli

Doktrina permisivnosti pa zahteva osvoboditev otrok izpod prisile in utopistično pričakuje, da bo otrok pozneje sam izbral svobodo in demokracijo. Zato naj bi v šoli

ukinili klasifikacijo, norme, ocenjevanje, ukinili naj bi celo mejo med delom in igro, med učiteljem kot avtoriteto in podrejenim učencem, kar je grobo rečeno POPOLNA BEDARIJA.

V avtoritativni šoli se mora učitelj s svojo (zgledno) osebnostjo zelo boriti za uveljavitev vzgojnih ciljev, saj je izključno odgovoren za dosežene rezultate, medtem pa je v permisivnem sistemu v glavnem vse prepuščeno spontanemu razvoju; torej imaginarnemu sistemu. Zato mora učitelj v avtoritativnem sistemu garati, v permisivnem pa bolj spremlja spontani razvoj. V tem je bilo bistvo rafinirane manipulacije komunističnih šolskih politikov, ki so učiteljice pridobili za permisivnost predvsem po mehanizmu (bizantinske) lagodnosti.

"Permisivnost v šoli proizvaja samovšečne posameznike.... ne proizvede pa trdega jaza... S tem, da so avtoriteto učitelja zamenjali psihologi, pedagogi, socialni delavci, se nadzor nad učenci nikakor ni zmanjšal, ampak samo še povečal. Permisivna vzgoja, ki razbija pravila in pomen učiteljeve avtoritete, onemogoča razvoj učenčeve moralne odgovornosti in ustvarja negotove posameznike...." (Salecl, 1991). Negotovi posamezniki pa že ob najmanjših težavah zdrknejo v razne krize. Tako šola posredno poriva učence v alkoholizem in druge bolezni odvisnosti.

2. 3. "Izgorelost" učiteljev v permisivnem sistemu

V permisivnem šolskem sistemu je učitelj dobesedno izpostavljen rafiniranemu šikaniranju od predrznih učencev in direktorjev, ki učitelje kličejo na odgovornost zaradi očitne razpuščenosti, ki je logična posledica permisivnega sistema. Zato se učitelj nahaja v začaranem krogu nemoči, trpljenja in ustvarjalnega usihanja. Kako je s temi pojavi, po svetu je poročala Anica Kos Mikuš (Kos, 1990:674, 704). Iz njenega poročila povzemam silno poučno in alarmantno ugotovitev: Pri ljudeh, ki se ukvarjajo z ljudmi v raznih zavodih, šolah in psihiatričnih institucijah, se opaža naraščanje specifične motnje "burn-out" (izgorelosti, izčrpanosti), ki se kaže kot progresivna izguba idealizma, energije in motivacije za resno delo.

Napravil sem pilotsko primerjalno analizo terapevtov, ki delajo z alkoholiki po avtoritativni in permisivni metodi, in ugotovil:

- terapevti, ki delajo po permisivni metodi, celo na obrazu izžarevajo zgornje fenomene,

- terapevti, ki delamo po avtoritativni metodi (ki smo tudi sicer dosledno usmerjeni v kompleksni sistem zdravega življenja), smo zdravi, optimistični, polni energije in dobro motivirani za svoje delo.

Na osnovi podatkov, do katerih sem prišel, sodim, da je tudi visok odstotek učiteljev obremenjen z omenjeno motnjo "izgorelosti". "Izgoreli" učitelji pa ne morejo motivirati učencev za zdravo in ustvarjalno življenje. Tako je začaran krog sklenjen.

3. V šolah so strpni do goljufanja učencev, dijakov in študentov

3.1. Uvod

V zadnjih letih sem pogosto anketiral ljudi v mojem programu o njihovem goljufanju učiteljev med šolanjem. Nisem srečal še nikogar, ki ne bi tako ali drugače goljufal. Ugotavljam, da je goljufanje učiteljev v naših šolah "nacionalni šport", ki negativno vpliva na formiranje karakterne strukture Slovencev.

Med mojimi zdravljenjci so silno redki, ki so se a priori sposobni držati dogovora

in prostovoljno sprejetih obveznosti. Potrebni so neverjetni napor, da se goljufa preoblikuje v človeka, ki bo pripravljen napraviti (vsaj moralni) harakiri, če se ugotovi, da je zaradi malomarnosti prelomil dano besedo. (Resno zdravljenje in prevzgoja alkoholikov ter drugih ljudi v stiski je neznosno težavno opravilo predvsem zato, ker so vsi usodno karakterni sprideni zaradi tisočkrat prelomljenih obljub, torej zaradi goljufanja,** s katerim so nekaznovano začeli že v šoli.)

3. 2. Goljufanje je osnova bizantinske morale

Slovenci smo se po zaslugi reformacije, genialnega delovanja Primoža Trubarja in tisočletnega neposrednega stika z Germani v veliki meri prepojili s protestantskim odnosom do dela. Kvariti smo se začeli (predvsem s šolsko vzgojo) leta 1919 zaradi bizantinskih vplivov, na katere se je leta 1945 nacepil še komunizem.

O tragičnih posledicah komunizma za Slovence nazorno piše B. Zupančič: "Uničujoča dediščina titoizma in udbovstva à la Bizanc - "byzantine" pomeni v angleščini "devious", torej perversno nepošten - v kombinaciji z nezasluženim porabništvom in residualnim materinskim kompleksom v slovenski kolektivni psihi, to je morda zdaj najhujši davek, ki ga bomo Slovenci plačevali še generacije..." (Zupančič, 1992: 210-220).

Velika večina ljudi v stiski je zaradi v šolah naučenega goljufanja karakterni tako spridena, da je ni možno rehabilitirati. Navedena ugotovitev je usodna za kreativno preživetje našega naroda, če upoštevamo dejstvo: da je več kot polovica prebivalstva v duševni krizi (alkoholizem, kajenje, debelost, zvišan krvni tlak, zaležanost...).

4. Bizantizem in komunizem sta usodno spridila šolstvo in večino ljudstva

Komunizem je zapustil usodne posledice tudi na izobraževalnem in duhovnem področju slovenskega ljudstva, kar je zelo nazorno opisal Anton Stres. Iz njegovega članka (Stres, 1992: 79-85) povzemam prikaz nekaterih posledic komunizma pri nas, ki so se zlasti odražale v šolstvu:

- Zaradi marksističnega preziranja morale smo zabredli v permisivnost, ki ima usodne posledice na delovanje pedagogike, psihologije, psihiatrije in celo teologije.

- Zaradi desetletja trajajočega avtoritarnega režima je ljudstvo zdrknilo v pasivnost in odsotnost pobud. Zato prihajajo do izraza mediokritete s psihopatskimi lastnostmi, ki se znajo brezobzirno prebijati do svojih sebičnih ciljev.

- Ker družina v boljševizmu ni bila osnovna celica družbe, je njena vloga v primarni socializaciji človeka bistveno oslabela.

Na drugem mestu Stres (1993) piše: "... V novinarstvu, javni upravi in političnih vedah so se izobraževali samo ljudje, ki so bili že vnaprej pripravljeni sodelovati z režimom. Podobno velja za izobraževanje, saj je bilo do nedavnega vernim celo odsvetovano, da bi se posvečali pedagoškemu poklicem. Univerza je bila v rokah izrazito marksistično usmerjenih ljudi, ki bi še danes - v imenu demokracije - radi svoje monopolno mesto ohranili ..."

Poglavitna in najbolj usodna posledica komunistične vladavine pa je in bo "zabušanost širokih ljudskih množic", o čemer se lahko vsakdo prepriča iz naslednjih dejstev:

- Komunizem v Jugoslaviji se je obdržal zaradi pakta med vladajočo politokracijo

** Opomba urednika rubrike: Ni empiričnih dokazov, da bi goljufanje imelo prav v šoli takšen obseg in posledice (Vojan Rus).

in nižjim (obratno-manuelnim) delavskim razredom, ki je politokraciji formalno delegiral vso oblast; v zameno pa je dobil socialno varnost in "pravico do nedela".

- Vsesplošno "zabušavanje" ljudstev v nekdanjih komunističnih deželah je ena od najusodnejših posledic propadlega sistema, ki se izraža v bizantinsko-komunističnem odnosu do dela. Nihče od državnikov se še ni upal resno spopasti s tem problemom.

"Zabušavanje" pa je in bo za nas še dolgo usodno, kajti človek v tej civilizaciji se lahko uresniči samo v ustvarjalnem delu. Če nima dela (in je prisiljen živeti kot parazit) ali če pri delu "zabušava", ne more postati polnovreden človek; zato mora zbežati v neko omamo, bolezen, ven iz življenja. Poleg tega se v tej civilizaciji razmeroma nizkemu odstotku ljudi posreči, da se dokoplje do dela, ki ga z veseljem opravljajo. Pravzaprav samo ljudje, ki so od otroštva naprej vzgajani v protestantskem odnosu do dela, lahko čislajo svoje delo in postanejo ustvarjalni. Ostali ljudje so sodobni sužnji, ki jim pravijo mezdni delavci. Le-ti sploh nimajo možnosti, da bi se uresničili v delu. Njim ostane, da se za silo uresničujejo edino v partnerstvu in starševstvu. Spričo naraščajočega razpada družine in zviševanja odstotka problematičnih otrok v tej kulturi pa lahko na omenjenih dveh področjih le redki najdejo tako globok smisel, da se jim ne bi bilo treba pogrezati v alkoholizem ali neko drugo omamo.

(Usodno deformacijo človeka zaradi "zabušavanja" in parazitiranja zelo dobro poznam, saj mi do zdaj ni uspelo "dvigniti" niti enega alkoholika, ki ni bil že pred začetkom alkoholizma zelo marljiv ali ki se v mojem programu ni navdušil za kako delo. To pomeni, da se kakršenkoli sociopatičen pacient lahko reši in postane polnovreden človek samo z neizmerno pridnostjo! Zaradi tega s sedanji /permisivnimi/ metodami SPLOH NI MOŽNO urediti nobenega /mladega/ narkomana. Zato je v veliki armadi t. i. psihiatričnih pacientov danes možno urediti samo primarno pridne ljudi, ostali so odpisani, ker permisivni psihiatrični sistem avtomatično podpira njihovo lenobo, kar seveda vse pada na davkoplačevalec.)

5. Feminizirano šolstvo

Zaradi mačehovskega odnosa komunističnega establišmenta do učiteljev, ki jih je do skrajnosti poniževal z zelo nizkimi osebnimi dohodki in "vodilno vlogo" brez kompetenc, je odstotek moških v šolstvu progresivno padal, saj je dejavnemu in ustvarjalnemu moškemu izpod časti, da bi si dovolil bedno življenje ob učiteljski plači. Zato so od moških v prosveti ostali predvsem entuziasti.

(Morda pa so komunistični voditelji načrtno najprej zniževali plače učiteljem in tako povzročili odliv moških iz prosvete zato, da so v feminizirano šolstvo lahko uvedli permisivni sistem, s katerim se - kot smo videli - doseže rafinirana psihološka kastracija moških; ženske same pa se ne morejo upreti, razen morda v vlogah Lizistrate.)

Škodljive vplive feminizirane šole je možno dojeti v luči nespornega dejstva, da v urejenih in skladnih družinah otroke vzgaja oče, ki kot kristalizirani reprezentant družbene realitete omejuje in preprečuje pogosto predrzno, nevarno in samouničevalno ekspanzijo neizkušene in seveda nevednega otroka, dokler le-ta ne ponotrani očeta v obliki trdno oblikovanega superega. Običajno mati ne vzgaja, temveč "samo" asistira pri vzgoji. Zato se ona nikoli ne sme zoperstaviti moževim vzgojnim postopkom, razen seveda v skrajnostnih situacijah, kadar (psihopatski ali/in pijani) mož "ponori" in se loti povsem neprimernih (nasilnih) "vzgojnih" pomagal. Edino v takih in podobnih skrajnostnih situacijah mati sme in mora neposredno zaščititi otroka, medtem ko "sme" druge, mejne situacije razčistiti z možem šele post festum.

Zaradi enakih razlogov je tudi nadučitelj (bil) vrhovni vzgojitelj v šoli, medtem ko so mu učiteljice in drugi učitelji le pomagali pri vzgoji.

Lahko si predstavljamo, kakšna zmeda nastaja v glavi učencev, ki jih "vzgajajo" samo matere in učiteljice. Gorje tako oblikovanemu mlademu človeku, če pride tudi v službi pod komando ženske; kajti potem ga bo zanesljivo in popolnoma podjarmila tudi žena, kateri se bo lahko občasno in rahlo surovo uprl samo, če se ga bo navedil. Zato je alkoholizem v tej civilizaciji (samo) zaščitna reakcija moških zaradi njihovega preživetja.

6. Feminizirano šolstvo podpira razraščanje feminizma

Naraščajoči feminizem poriva moške v krizo, kar zadeva žene kot bumerang v smislu polabševanja partnerstva in družinskega vzdušja. Posledice: mož beži iz družine, beži od nezadovoljne in nevrotične žene, kar ima usodne posledice za bodočnost človeštva. Zato se novejša sociologija in publicistika čedalje več ukvarja z vprašanjem "odsotnega očeta" (Pirani, 1989), katerega bistvo je, da otroke vzgajajo predvsem znevrotizirane in nesrečne matere. "Odsotni možje bežijo k drugim ženskam, v ahasverke poklice, v alkoholizem in samomor.

Zaradi "odsotnega očeta" se sedanja družba razodeva kot progresivno patološka tudi po naraščajočem številu enoroditeljskih družin, kjer otroke "vzgaja" mati.

Ker očeta ni več v družini otroci odraščajo v histerično-permisivnem sistemu in se oblikujejo v puere aeternuse, ki povzročajo naravno reprodukcijo pokvečeno-nezrelih moških.

Otrok se dejansko nikjer več ne sreča z (za optimalno primarno socializacijo brezpogojno nujnim) avtoritativnim moškim, saj ga doma "komandira" mati, v šoli poučuje učiteljica (ki ima praviloma vse že omenjene značilnosti "sodobne ženske"), v šolski ordinaciji ga pregleduje zdravnica. Če je pobalin, se vsaj sreča z moškim policajem, ki je pri nas zaradi permisivnosti že nekam poženščen!

Zaradi naraščajočega fenomena "odsotnega moža in očeta" imamo čedalje več osamljenih in zapuščenih žensk, ki s svojim statusom razodevajo, da niso bile sposobne dobiti in/ali obdržati moškega, kar je običajno usodno za njihove otroke, ki jih "vzgaja" mati, v šoli pa učiteljica.

7. Strpnost šole do alkoholizacije in kajenja učencev in dijakov

Slovenski narod je zelo prizadet in nevarno ogrožen zaradi alkoholizma in kajenja, učitelji pa, ki kadijo in pijuckajo, nedvomno s svojim lastnim zgledom veliko prispevajo k navajanju učencev na alkohol in nikotin. To je negativna vzgoja, ki jo moramo obsoditi in brez sentimentalnosti odstraniti.

Slovenci nimamo pogojev, da bi kdaj kaj pomenili v Evropi, če ne bomo radikalno znižali alkoholizma in se v šolah (pa tudi drugod) poslovili od permisivnosti in usedlin komunistično-bizantinske morale. Samo z visoko kvaliteto življenja in vsestranskega delovanja utegnemo v dveh desetletjih nadoknaditi gromozansko izgubo, ki smo jo utrpeli, ker smo se leta 1919 in 1945 pustili podrediti Srbom.***

Brez usmeritve v zdravo (brez alkohola in tobaka in z redno aerobno vadbo) in ustvarjalno življenje ni kvalitetnega življenja, pač pa je le životarjenje.

V zadnjih desetletjih so slovenski učitelji posredno in neposredno pomagali pri navajanju na kajenje tobaka na stotisoče Slovencev, saj menda kar visok odstotek učiteljev kadi (v večini šolskih zbornic so nekadilci izpostavljeni enako nevarnemu

*** Opomba urednika rubrike: Ni empiričnih dokazov za podreditev Slovenije Srbom v letih 1941-1990 (Vojan Rus).

pasivnemu kajenju), obenem pa so bile in so še šolske oblasti zelo uvidevne do potreb otrok-kadilcev; saj so jim marsikje določili kadilnico, kar meče skrajno slabo luč na celotno šolstvo, ne glede na "kvazi" demokratičnost.

V številnih opisih bolezni mojih pacientov so podatki o družnem popivanju učiteljev in učencev oz. dijakov na raznih izletih in slovesnostih.

Če jaz lahko s svojim socialno-andragoškim programom urejanja alkoholikov in drugih ljudi v stiski celo "zavožene eksistence" v starosti od 20 do 50 in več let navdušim za jutranjo telovadbo, vztrajnostni tek, planinarjenje, branje dobrih knjig, pisanje raznih spisov ter seveda za življenje brez omamljanja z nikotinom in alkoholom, potem bi učitelji v osnovnih in srednjih šolah vse to zlahka dosegli z mezincem leve roke, če ne bi bili "sprideni" zaradi kajenja, pijuckanja in zaležanosti. (Pri tej trditvi vztrajam, saj je nemogoče, da bi nekdo bil v mojem programu, pa da bi pil in kadil in ne tekkel, planinaril, bral dobrih knjig in pisal razmeroma dobrih spisov. Učitelj, ki tega ne zna doseči v šoli, je absolutno nesposoben za učitelja!)

Učitelj vzgaja predvsem z zgledom. Če sam kadi in pijucka ne more od učencev pričakovati, še manj pa zahtevati, da ne bi kadili in pili... Če sam ne prakticira aerobnega športa (vzdržljivostnega teka, planinarjenja...), ne bo za te dejavnosti nikoli mogel navdušiti svojih učencev.

Razmere v naših šolah spremljam že 30 let, v glavnem posredno prek analize slabih "finalnih izdelkov" raznih šol, torej prek pacientov oz. analize njihovega psihosocialnega razvoja v času šolanja in seveda prek publicistike.

V dnevnem časopisju imamo čedalje več poročil o vandalizmu mladih alkoholikov, katere so v alkoholizmu nedvomno posredno porinili učitelji, ker jih pač z lastnim zgledom niso navdušili za zdravo življenje, naravo, literaturo... Pa bi jih lahko.

Pri meni se je v zadnjih 25-tih letih zdravilo ali pa vsaj poskušalo zdraviti nad 5.000 družin iz območja osrednje Slovenije (od Dravograda, Maribora, Jesenic, Tolmina, Nove Gorice, Pirana, Cerknice, Kočevja, Novega mesta, Brežic itn.). Med njimi je bilo tudi nekaj učiteljev in učiteljic. Poslušal sem več kot 20.000 predstavitev, pri katerih sem se zanimal za nekatere pogoje šolanja: odnos do alkohola, tobaka, planinarjenja in branja učencev in njihovih učiteljev. Ugotovil sem, da so razmeroma redki primeri, ko bi učitelji bili v VSEH navedenih ozirih svojim učencem za zgled. Pogosto bi najraje na naslednji skupinski sestanek povabil pacientovo učiteljico, da vidi, kako je s svojim nonšalantnim odnosom do alkohola, nikotina in zdravega življenja **** dejansko prispevala k utiranju ljudi v odvisnost od alkohola in nikotina. Predvsem pa učencev ni navadila redno telovaditi, planinariti. Srečal sem se z alkoholiki, ki so končali osnovno šolo, pa niso prebrali nobene knjige, pač pa so obnove prepisovali...

Učenci in dijaki iz moje "družinske terapevtske skupine" so na sestankih večkrat spontano poročali o kaotičnem stanju v njihovih šolah, zato sem jim naročil, da napišejo poročevalsko-analitični spis "Naše barabije v šoli". Te spise je eden med njimi obdelal v posebnem preglednem referatu, iz katerega citiram nekaj zanimivih podatkov:

- G. L., ki je v moj program prišel zaradi faliranosti, piše: "Predno se pri učnih urah v gimnaziji zares lotimo dela, napravimo vsaj četrt ure za brezplodno prekanje s profesoriciami." O podobnih rečeh poročajo tudi drugi dijaki. Jasno je, da je takšen nered možen samo v permisivnem, da ne rečem anarhičnem sistemu.

- J. J. piše o tolpi učencev, ki strahuje njihovo šolo. Nameraval se ji je priključiti,

**** Opomba urednika rubrike: Verjetno je več slabih "zgledov" glede alkohola, mamili, nikotina in nezdravega življenja v družinah in v drugih okoljih in ne pri učiteljicah. Ni empiričnih dokazov, da so učiteljice krive za slovenske zasvojenosti z alkoholom, nikotinom, z mamili in za nezdravo življenje (Vojan Rus).

da bi ugotovil, kdo je njihov vodja, a imajo preveč krut obred iniciacije, ki mu pravijo "ognjeni krst", zato je odnehal.

- M. B. piše: "Lansko leto smo imeli na šoli osmi razred, ki ni mogel zdržati enega tedna, da ni kaj uničil. Čez noč so razbili vse šipe v pritličju, naslednji dan so bili prevrnjeni vsi kipi, čez en teden ni bilo več celega stikala, da o kajenju in izostajanju od pouka sploh ne govorim. Zraven so še razgrajali, dokler se vse skupaj ni končalo s posredovanjem policije."

- L. G. piše: "Goljufanje je v moji šoli nekaj normalnega. Vsi dijaki so lagodni in celo ponosni, da uspešno goljufajo. Najboljši učenec v razredu je prej zaničevan kot občudovan. Zakaj je v naših razredih takšna morala?"

- U. B. pa je zapisal: "Jaz sem uredil barabije mojega razreda kar po letih: v 4. r. smo bojkotirali petje, v 5. r. smo bojkotirali uro matematike in šli igrat odbojko, v 6. r. smo učiteljici zgodovine izmaknili test in se ga naučili na pamet, v 7. r. smo si prikrbeli rezultate testov za angleščino, v 8. r. smo se že nekoliko zresnili ..."

Marko B. je v enem od svojih klubov poročal, da je njegov razred pred osamosvojitvijo na šolski ekskurziji po Jugoslaviji ves teden predvsem popival, učitelji pa so jim bili za zgled. (Enotedensko popivanje je pogosto več kot dovolj za utiranje dijaka v TRAJNO odvisnost od alkohola.)

Člani moje "družinske terapevtske skupine" so lahko samo tisti učenci in dijaki, ki so podpisali slovesno obljubo, da ne bodo goljufali in da bodo izpolnjevali modificiran socialnoandragoški program (glej: Rugelj, 1992: 402-405 in 522-531). Otroci z veseljem sprejemajo dodatne obveznosti, saj vedo, da od njih ne zahtevam nič več kot od sebe. Seveda pa terjam, da so jim tudi starši za zgled. Vsak učitelj, ki zares želi svojim učencem dobro, bi lahko imel vsaj eno podobno skupino.

8. Sklepne pripombe

Slovenskemu narodu grozi postopno hiranje zaradi naraščajočega alkoholizma in upadanja rodnosti. Permisivno in feminizirano šolstvo onemogoča oblikovanje pokončnih in bojevitih ljudi, ki so se v dosedanji zgodovini človeštva oblikovali v avtoritativnem vzdušju, ki ga omogoča edino oče v družini in nadučitelj v šoli pod pogojem, da očetu asistira žena, nadučitelju pa učiteljice. Vse, kar je mimo tega sistema, poraja patologijo, katere poglavitna predstavnika sta puer aeternus in pokvečeni moški brez hrbtenice.

Slovenski narod je usodno ogrožen tudi zaradi aktualnih zgodovinskih okoliščin. V zadnjih stoletjih se je ohranil zaradi pozitivnega vpliva zdravih in trdnih kmečkih družin, v zadnjih desetletjih pred 2. svetovno vojno pa tudi na temelju delovanja meščanskega sloja. Meščanski sloj je komunizem uničil, preostale kmečke družine bodo z našim vstopom v Evropo propadle, zato nimamo več osnove za ohranitev in razvoj našega naroda. Edino z oblikovanjem elitnih šol, ki bodo zavrgle permisivnost, goljufanje in feminiziranost, utegnemo postopoma oblikovati novo "zdravo jedro", ki bo po eni strani stimuliralo prizadevanje učiteljev in učencev v navadnih šolah, obenem pa bo lahko popeljalo slovenski narod v korak z ostalimi evropskimi narodi v novo tisočletje.

Nujno bi bilo, da bi posledice naglavnih grehov našega šolstva primerjalno analizirali s šolstvom dežel, ki z njimi niso obremenjene.

Moj referat naj bi bil spodbuda za razpravo in točnejšo ugotovitev dejanskega stanja.

LITERATURA

- Baskar, B. 1988. Latinščine prosim. Ljubljana: KRT.
- Kant, E. 1991. Vaspitavanje dece. Beograd: "Bata".
- Kos-Mikuš, A. 1990. Izčrpani pomočniki. Naši razgledi, 39: 674 in 704.
- Lasch, C. 1986. Narcistička kultura. Zagreb: Naprijed.
- Pirani, A. 1988. The Absent Father. London: Arkana.
- Rugelj, J. 1981. Dolga pot - Vrnitev alkoholika in njegove družine v ustvarjalno življenje, 2. izdaja. Ljubljana: Rdeči križ Slovenije.
- Rugelj, J. 1981. Alkoholizem in združeno delo, 1. izdaja. Ljubljana: Univerzum.
- Rugelj, J. 1983. Uspešna pot - partnersko zdravljenje alkoholizma in bolnih odnosov v družini. Ljubljana: Rdeči križ Slovenije.
- Rugelj, J. 1984. Alkoholizem in združeno delo, 2. izdaja. Ljubljana: Univerzum.
- Rugelj, J. 1985. Zmagovita pot. Ljubljana: DZS.
- Rugelj, J. 1992. Dramatična pot, 1. del. Ljubljana: Samozaložba.
- Salecl, R. 1991. Disciplina kot pogoj svobode. Ljubljana: KRT.
- Salecl, R. 1993. Zakaj ubogamo oblast? Ljubljana: DZS.
- Sres, A. 1992. Katoliški nauk na pogorišču komunizma. Celovški zvon, št. 35.
- Stres, A. 1993. Potreba po celoviti obnovi. Slovenec, 15. 5. 1993.
- Weber, M. 1988. Protestantska etika in duh kapitalizma. Ljubljana: ŠKUC.
- Zupančič, M. B. 1992. O družabnosti. Borec 44: 210-220.